

Un matí de primavera

Port de Barcelona, 1966

Un matí de primavera d'avui fa cinquanta anys va arribar a Barcelona Javier Patricio Pérez. Ja hi havia avions, però ell va entrar a la ciutat per la porta que té al mar. És un detall poètic i significatiu, perquè anys després, com a **Gato Pérez**, convertiria els ritmes d'anada i tornada transatlàntics en el centre del seu discurs musical, que encara ens alimenta.

Viu i mort, el **Gato** ha estat una ombra fugissera i influent que fins ara havia anat actuant des les memòries de cadascú. **Marcos Ordóñez** i **Ventura Pons** van evocar-lo amb detall en un llibre i una pel·lícula, respectivament, però en general el **Gato** havia tingut fins ara un carisma flotant i desordenat. En el meu cas, a casa se'l recordava com un amic cantamanyanes i tímid que versionava **Atahualpa Yupanqui** als menjadors de la zona universitària en llargues sobretauls, i també com el nom d'un alumne que no era mai a classe quan els professors passaven llista. Després, amb el meu gran amic Jaume, rumbero de les Corts, vam parlar moltes vegades sobre l'imaginari de llibres, carrers i talaies que alimenten la poètica particular del **Gato**.

Ara els contorns del personatge s'han precisat una mica més i algunes bones memòries s'han reunit al nou web Gatoperez.cat, que cuida i coordina **Jessi Pérez**. Així s'ha pogut establir, per exemple, que el nostre admirat músic va néixer el 1950, quan sempre s'havia cregut que era del 1951. Però més enllà d'aquests aspectes anecdòtics, el web té moltíssims detalls interessants, com per exemple un text on **Xavier Batllés**, company seu al grup **Slo-Blo**, evoca l'admiració que tots dos sentien per **The Band**, grup de músics prodigiosos i populars, de carretera, que van fer amb la diversitat musical nord-americana el que la colla del **Gato** acabaria fent, una miqueta després, amb l'arbre llatí.

Parlant de l'arbre llatí, de vegades m'ha semblat que un tret del **Gato** que no s'ha explicat gaire és la seva manera de cantar, tan *porteña*, tèrbola i arrossegada, molt distant de la dels refinats gitanos catalans. A la seva versió elèctrica de «Mi perro» -una antiga milonga que cantava **Agustín Magaldi**-, o al «Sabor de barrio» de *Carabruta*, o al «Tanguillo canicular» de *Flaires de Barcelunya*, es fa evident que al riu de la Plata no només va mamar un sentit mètric i una llarguíssima tradició de fer cançons amb verb precís, sinó també una manera de col·locar la veu.

Després hi ha el caràcter visionari amb què **Gato Pérez** va cantar i avançar moltes de les coses que ens estan passant avui en aquesta Europa vergonyosa, però d'això ja en parlarem un altre dia.

Vídeo: <http://www.youtube.com/watch?v=dOsQNeY4UXg>